

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

II. évfolyam, 44. szám

2013. március 25.

Amikor beesik a hó...

Azt már tavaly is sejtettük, hogy az idén sem lesz könnyebb évünk, ennek ellenére igyekeztünk kellő optimizmussal felvértezni magunkat. Hogy erre mennyire volt, vagy van okunk, azt ki-ki eldöntheti. Mert bizony a vasút átalakítása a legtöbb vasutasban szorongást kelt, féltjük munkahelyeinket, mert valljuk be, az ilyesfajta változásokat általában a létszám csökkenése is követi. Ezért igyekszünk láthatatlanok maradni, csendben elbújni a munkánk mögé, kerülni minden munkahelyi konfliktust, nehogy szemet szúrjunk valakinek. Szóval várjuk mi lesz a vége ennek az egésznek. Az ünnepek közeledtével talán a kedvünk is jobbra fordulhat, feltéve, ha nem ér bennünket olyan kellemetlen meglepetés, mint a legutóbbi hosszú hétvége alkalmával: Tavaszt vártunk, s aztán mi lett belőle? Hóvihar, áramszünet, fejetlenség. De kollégáink még ebben az ítéletidőben is igyekeztek bejutni a munkahelyükre, ahol többnyire mostoha körülmények fogadták, esetleg egy kis hólapátolás után fordulhattak is vissza.

Azt is mondhatnánk, hogy ennyit az optimizmusról, de titkon reméljük, hogy majd minden jobbra fordul. Az időjárás ismét kegyes lesz hozzánk, az átalakítások végén nem járunk rosszul, és előbb-utóbb a bérfejlesztésre is pont kerül. Persze nem ez történik. Téli időjárás, bizonytalanság a dátumokat illetően, vagyis még mindig a pesszimizmus határozza meg hangulatunkat. Hogy ezt fokozni is lehet, az kiderült múlt héten, mert az Erzsébet-utalványok kiosztása körül kialakult mizéria még tovább sötétítette az amúgy sem derűs hangulatunkat.

A pályavasutas kollégák megnyugodtak, hiszen átvehették az utalványukat, a többiek pedig reménykedtek, hogy még Húsvét előtt kézhez kapják jogos járandóságukat. Bizakodhattunk is, hiszen az engedélyt megkapta minden vállalat a kifizetéshez. De ismét rossz hír jött, már ami a cargos munkavállalókat illeti, mert jól értesültek tudni vélték, hogy az RCH nem fizeti ki az utalványokat. Ez azonban „kacsának” bizonyult, s ha minden igaz, e hét szerdáján már ők is sorban állhatnak az ügyfélszolgálatokon.

De mi lesz a többiekkel? START, GÉPÉSZET, TRAKCIÓ? Mára már hiteles információból tudjuk, hogy náluk az Erzsébet-utalványok kiosztására csak májusban kerülhet sor, persze akkor már dupla adagot is kézhez kapnak az érintettek. De mi ez, ha nem eső után köpönyeg? Mert bizony az ünnep előtt jól jött volna a bevásárláshoz, amit okkal és joggal várt el minden vasutas.

Talán a munkáltató indoka is elfogadható lenne, ha tudnánk, mit takar például az „utalványok beszerzéséhez szükséges eljárás”, illetve értenénk, hogy ez a MÁV esetében mégis miért nem okozott gondot. Mert ugye a felfüggesztés és az engedélyezés időpontja minden vasútvállalatnál azonos volt, akkor mi történhetett? Mondja egyik vasutas, hogy beesett a hó. De kérdem én, az irodákba is?

Bárhogy is csűrjük-csavarjuk a dolgot, a lényegen nem fog változtatni, több ezer család költségvetéséből hiányozni fog a huszonnégyezer forintnyi értékhez tartozó élelmiszer. De hiányzik még valami, mégpedig a felelősségvállalás, amit most sem találunk, bármerre nézünk.

Juhász Tiborné

4625 Záhony Európa tér 5.
vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-377-6873, Fax: 03-70-63, 03-33-48
E-mail: juhaszne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

Szabad boldogság

Március huszadikán mozgalmas napom volt. Mindenféle ügyintézésbe kellett bonyolódnom, és bár voltak kellemes percek is bonyolódás közben, én sem hinném el, hogy ott és akkor boldog voltam, pedig sikerrel jártam. Igaz, boldogtalannak sem mondtam volna magam, ha megkérdeznék, csupán lekötött a hivatal magyarosan csavaros ügymenete. Így még az is lehet, hogy

boldog voltam, csak nem tudtam róla. És miért pont huszadikára emlékezem? Mert múlt szerdán volt a boldogság világnapja, mindaddig az első, az ENSZ Közgyűlésének jóvoltából.

Mondhatnánk, van már a világnapokból annyi, hogy egy széles nyitott kocsi sem férne, de azért ez kicsit más, mint a többi. Hiszen a boldogság az, amit mindannyian keresünk, sőt kergetünk, mégis a többségünk a nélkül megy el mellette, hogy észrevenné. Bezzeg a boldogtalanságba könnyedég tudunk kapaszkodni, és ha már megvan, el nem engednénk a világ kincséért sem.

De vajon mi lehet a boldogság? Kellemes percek ügyintézés közben, esetleg az, ha kap végre a vasutas is béremelést? Vagy egy „boldog óra”? Azt hiszem egyik sem, mert ha tudjuk az okát, akkor az legfeljebb öröm, esetleg gyönyör, és általában ahogy jön, úgy el is múlik. Aki tudja boldogsága okát, az valószínűleg nem is boldog, legfeljebb van oka örülni, ami persze kell a boldogsághoz – nyomtalanul sosem múlik se az öröm, sem a gyönyör – de nem biztos, hogy elegendő. A boldogság inkább olyasmi, amikor nem tudjuk, hogy mitől érezzük jól magunkat, és a madár is ránk csodálkozik, miért loholunk utána. Látszik az emberen, és ragadós, aki közel él a szívünkhöz, szintén érzi. Na de könnyű neki, hiszen miatta érezzük jól magunkat.

Persze, a boldogtalanságot sem lehet titokban tartani, még akkor sem, ha ez a rossz érzés sem egyenlő a szomorúsággal. Mert az is könnyen elmúlhat, mint az öröm, de a boldogtalanságot nem tűnteti el az arcunkról néhány kellemes perc, vagy egy boldognak hitt óra. Bizony a rossz sem múlik el nyomtalanul, gyakran elég egy szó, egy pillantás, és máris tudják rólunk, hogy nem valami kellemetlen hír miatt tördeljük a kezünket, hanem azért, mert ismét elmentünk a boldogságunk mellett. Vagy Ő mellettünk, anélkül, hogy észrevettük volna.

Ahogy haladunk korban előre, úgy leszünk kénytelenek egyre több mindent eltűnni, ami nem tesz bennünket boldoggá. Egyre bölcsőbbnek érezzük magunkat, de korántsem biztos, hogy boldogabbnak is, ezért sokan keresik visszafelé haladva a boldog éveket, gyakran eljutván a gyermekkorig, ami semmiképp sem véletlen. Hiszen annál szabadabb a test mellett a lélek is, minél fiatalabb az ember.

Kevés rosszabbat tehetünk önmagunk és a szeretteink ellen, mint hogy mindent eltűrjünk, ami boldogtalanná teszi az életünket. Mindenkinek joga van keresni saját boldogságát, mert ha az egyik ember lelke beteg, a másiké is az lesz, ha van az életükben valami közös, mint ahogy örömeink sem csak nekünk szólnak. A közös öröm, a boldogság meggyógyítja, és szabaddá teszi a lelkünket, kérdés, meg akarunk-e gyógyulni, amikor nem a boldogság tölti be az életünket. No meg, hogy akarunk, vagy inkább merünk-e szabadok lenni. Mert a szabadság ugyan nem egyenlő a boldogsággal, de csak szabadon lehetünk boldogak.

Dolhai József

Helyi hírek röviden

Értesítünk minden érdekelt munkavállalót, hogy szakszervezetünk kezdeményezésére Záhonyban is lehetőség lesz április 11 és 12-én a forgalmi utasítások eltéréseiből felkészítő konzultáción részt venni. A konzultáció pontos idejéről tájékoztatunk benneteket.

HUMORSAROK

RÓZSA-BOGÁR

Egy férfi elmegy az orvoshoz. Azt mondja az orvos:

- Kérem, foglaljon helyet és mondja el mi a panasza?
- Drága doktor úr, valami nagyon nyomja a hátsómat.

A doki kesztyűt húz, megvizsgálja, és meglepetten közli a diagnózist:

- Uram, hisz önnek egy szál vörös rózsza van a fenekében!
- Tudom, neked hoztam, te kis huncut kék szemű...

A TUDÁS HATALOM

Egy fickó pizzát rendel, be is csenget hozzá a futár.

- Mennyi borralalót szokott kapni? – kérdezi fickó a futárt.
- Nem tudom, ez az első fuvarom, egyetemista vagyok, és csak besegítek a nyáron. De a többiek azt mondták maga elég fukar. Ha ötven centet kapok, már örülhetek. A fickó mérges lesz, és azt mondja:
- Micsoda, még hogy én fukar. Na, itt van öt dollár és mondja meg a többieknek mennyit kapott!
Ja, úgy egyébként mit is tanul maga az egyetemen?
- Alkalmazott pszichológiát...

Balogh Attila